

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **I.S.**, nar., státní příslušnost, t. č., proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Kounicova 24, 611 32 Brno, o prodloužení zajištění o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22.10.2013 (po opravě 12.10.2013), č. j. KRPB-163260/ČJ-2013-06022,

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č.j. KRPB-163260/ČJ-2013-06022, ze dne 22.10.2013 (po opravě data vydání usnesením ze dne 7.11.2013) 12.10.2013 žalovaná podle § 124b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) prodloužila dobu trvání zajištění stanovenou rozhodnutím o zajištění cizince za účelem vycestování vydaným dne 25.7.2013 pod č.j. : KRPB-163260/ČJ-2013-060022. Doby zajištění prodloužila podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců o 90 dnů. V odůvodnění žalovaná uvedla, že dne 4.7.2013 byl zajištěný kontrolován v Brně a svou totožnost prokázal předloženým cestovním pasem Guinejské republiky č. R0123494 platným do 3.1.2013. Zároveň předložil formulář s vylepeným výjezdním příkazem platným do 3.7.2013. Vzhledem k tomu, že lustrací nebylo nalezeno žádné vízum nebo povolení pobývat na území ČR byl téhož dne zajištěn podle zákona č. 273/2008 Sb. Do ČR přicestoval dne 27.1.2009 letecky, několikrát opakovaně žádal o mezinárodní ochranu, v právní moci dne 23.2.2012, 20.12.2012 řízení zastaveno pro

nepřípustnost, v právní moc dne 27.2.2013, poslední žádost podal 12.6.2013, řízení bylo zastaveno, v právní moci dne 19.6.2013 a poté byl poučen, že po vystavení výjezdního příkazu GA0173546 s platností do 3.7.2013 je povinen v platnosti výjezdního příkazu z území ČR vycestovat. Dne 4.7.2013 tedy pobýval na území ČR neoprávněně. Do protokolu vyjádření uvedl, že o skončení platnosti výjezdního příkazu ví, po zamítnutí žádosti o azyl byla sepsána žaloba proti tomuto rozhodnutí a sděleno, že vycestovat nemusí. Dne 3.7.2013 mu bylo sděleno, že na další vízum nemá nárok a musí vycestovat z ČR. Na OAMP, kam se dostavil dne 4.7.2013 byl zadržen policií, poněvadž je v ČR nelegálně. V platnosti výjezdního příkazu nevycestoval, protože neměl dostatek peněz. Po roce pobytu v ČR se seznámil se svou družkou, se kterou žil v Havířově, adresu si nepamatuje, pak byl 2 roky a 3 měsíce ve vězení a v současné době má novou známost, kterou nechce uvést a se kterou by chtěl do budoucna žít. Byly tedy dány podmínky pro zajištění cizince za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a proto byl dne 4.7.2013 zajištěn a umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Dne 10.7.2013 učinil v ZZC prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, dne 11.7.2013 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle zákona o azylu, které nabylo právní moci dne 15.7.2013. Na základě tohoto rozhodnutí Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Brno dne 15.7.2013 podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ukončilo zajištění a od té doby bylo na cizince pohlíženo podle zákona o azylu a nebylo možno činit jakékoliv kroky k zajištění náležitostí realizace jeho vycestování. Dne 18.7.2013 bylo řízení o azylu zastaveno z důvodů nepřípustnosti žádosti a zamítavé rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.7.2013, kdy mu bylo rozhodnutí předáno. Tímto přestal být žadatelem o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu a od tohoto okamžiku bylo na něj pohlíženo jako na cizince podle zákona o pobytu cizinců. Při rozhodování o zajištění se správní orgán zabýval tím, zda realizace vycestování cizince je potencionálně možná, zda nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. O udělení azylu žádal opakovaně, vždy bylo zamítnuto, z čehož je zřejmé, že cizinci žádné závažné důvody ve vycestování do země původu nebrání a je reálné. Pokud se týká rodinného a soukromého života, žil sice s přítelkyní asi rok, pak byl 2 roky a 3 měsíce ve výkonu trestu, odkud byl propuštěn dne 7.6.2013, v současné době má novou známost, kterou nechce jmenovat a s níž by chtěl žít do budoucna. Z toho správní orgán dovodil, že nebude zasaženo nepřiměřeně do jeho rodinného života, neboť ani jeden vztah není dlouhodobý s vytvořením skutečných vazeb. Správní orgán dospěl k závěru, že po ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany byly dány podmínky pro zajištění za účelem vycestování a dne 25.7.2013 cizince opětovně zajistil na dobu 90 dnů. Přihlédl k předpokládané složitosti přípravy k realizaci vycestování, k tomu, že po zajištění učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, k tomu, že Guinejská republika nemá v ČR zastupitelský úřad, čímž nastávají prodlevy v přípravách vydání nového cestovního pasu prostřednictvím jiného zastupitelského úřadu. Doby 90 dnů, do 22.10.2013 považoval správní orgán za dostačující. Žádost o prodloužení platnosti stávajícího cestovního dokladu musela být podána na Velvyslanectví Guinejské republiky v Berlíně, odkud bylo sděleno dne 23.9.2013, že žádost byla zaslána ke schválení do Guinejské republiky a vzhledem k situaci v této republice lze předpokládat pozdržení věci. Dne 7.10.2013 bylo sděleno, že vyřízení žádosti bylo na Velvyslanectví Guinejské republiky v Berlíně urgováno. Vzhledem k tomu, že v době, po kterou byl cizinec zajištěn, se nepodařilo zajistit vycestování jmenovaného, rozhodl správní orgán o prodloužení doby zajištění, v níž je vycestování reálné, neboť jsou činěny veškeré zákonné prostředky ke zdárnému vycestování cizince do jeho

domovského státu, i když proces je složitý, komplikovaný z důvodu sídla zastupitelství Guinejské republiky v Berlíně a korespondenci je nutno vést přes Velvyslanectví ČR v Berlíně. Doba zajištění je prodloužena o 90 dnů do 19.1.2014 a bude využita pouze tehdy, pokud se nepodaří zrealizovat vycestování cizince v kratší době. Správní orgán se zabýval tím, zda by v jeho případě nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince podle § 123b zákona o pobytu cizinců, vycházel z rozhodnutí o zajištění ze dne 4.7. a 25.7.2013, kdy se touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, že uložení zvláštních opatření je v případě cizince nedostačující, neboť nemá žádné finanční prostředky, ani hlášený pobyt a podáváním opakované žádosti o mezinárodní ochranu, které lze hodnotit jako účelové, dává jednoznačně najevo, že nehodlá opustit území ČR a uložení takového opatření by se míjelo účinkem. Správnímu orgánu není známo, že by zajištěný splnil některou podmínku zvláštního opatření. Dále dospěl k závěru, že prodloužením zajištění nedojde k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života cizince. První známost, kterou udržoval zná pouze jménem a příjmením, neznal bydliště, kde s ní bydlel, po propuštění z výkonu trestu navázal novou známost, kterou však nechtěl jmenovat a s níž by chtěl žít do budoucna, což vyhodnotil správní orgán jako dva vztahy, nikoliv dlouhodobé, s vytvořením skutečných vazeb. Správnímu orgánu pak dále nebyly známy další nové skutečnosti, které by byly zásahem do rodinného či soukromého života cizince.

Žalobce v žalobě namítal, že vydáním rozhodnutí žalovaná porušila ust. § 2, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť prodloužení zajištění je nepřiměřené, žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a závěry nedostatečně odůvodnil. Došlo také k porušení § 124 odst. 1, písm. b), § 124 odst. 4 a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES. Pochybení spatřoval v tom, že doba zajištění byla stanovena v rozporu se zákonem, neboť poprvé byl zajištěn a omezen na osobní svobodě dne 4.7.2013 a žalovaný počítá dobu zajištění v rozhodnutí o zajištění 2 a v napadeném rozhodnutí o prodloužení zajištění od vydání rozhodnutí o zajištění 2, od 25.7.2013. Pro tento výpočet nevidí důvod neboť je od 4.7.2013 reálně umístěn v ZZC Bělá – Jezová. Při výpočtu doby zajištění správní orgán překročil meze správní úvahy a nezdůvodnil, proč počítá dobu zajištění od 25.7.2013. Napadené rozhodnutí předpokládá zajištění do 19.1.2014, což je v rozporu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, neboť doba by představovala 200 dnů. Na tomto místě upozorňuje na nejasný vztah mezi institutem zajištění cizinců podle ust. § 124 odst. 1 a násl. zákona o pobytu cizinců a povinnosti setrvat v ZZC podle § 46a odst. 1a násl. zákona o azylu, zejména co se týče celkové délky faktického zajištění a započítání délky předchozí povinnosti setrvat v ZZC v případě ztráty statusu žadatele o mezinárodní ochranu a případného opětovného zajištění. Dále správní orgán nedostatečně zvážil alternativy k zajištění odkazem na jednání žalobce spočívající v podávání žádosti o mezinárodní ochranu, kdy po skončení řízení, protože neměl prostředky na vycestování, se dostavil dobrovolně na policii a OAMP. V jeho případě přichází v úvahu alternativa v § 123b odst. 1 písm. a), neboť má od 15.7.2013 uzavřenou nájemní smlouvu na byt. Tuto alternativu správní orgán nezjišťoval. Pokud se týká rodinného a soukromého života žalobce, vytýká, že se správní orgán nezabýval tím, že zajištěním a prodloužením zajištění zasahuje do rodinného života a úvahy učinil zcela automaticky podle skutkového stavu v době prvotního zajištění. Dále poukázal na svůj zdravotní stav, který se v ZZC zhoršil, musel být vyšetřen a léčen a dlouhotrvající zajištění má negativní vliv na jeho psychiku. V napadeném rozhodnutí

žalovaná uvádí, že v nově stanovené době zajištění je vycestování reálné, důvodem pro prodloužení zajištění je špatná komunikace s úřady Guinejské republiky a nestabilní situace v této zemi, což podle žalobce nemůže být jemu na újmu a důvodem prodloužení jeho zajišťování. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a souhlasil s tím, aby rozhodl bez nařízení jednání.

Žalovaný ve vyjádření uvedl k jednotlivým žalobním námitkám následující: Žalobce byl skutečně zajištěn dne 4.7.2013 za účelem vycestování rozhodnutím z téhož dne, ovšem nezastává názor, že tento den je okamžikem omezení osobní svobody ve vztahu k napadenému rozhodnutí a dovolává se ust. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, z něhož dovozuje, že zajištění cizince se v návaznosti na vydání příslušného rozhodnutí ministerstva nepřerušuje, nýbrž se bez dalšího ukončí. Běh lhůty podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se ukončením zajištění nestaví, ale lhůta zaniká. Opačný názor by jistě zákonodárce zohlednil i v právní úpravě, jak to učinil v ust. § 126a zákona o pobytu cizinců, kde je uveden taxativní výčet případů, kdy se zajištění neukončuje, ale pouze přeruší, projednáváný případ nelze pod tento výčet podřadit. Žalobce byl zajištěn dne 4.7.2013, sedmý den po zajištění učinil v zařízení pro zajištění cizinců prohlášení o mezinárodní ochraně, dne 11.7.2013 vydalo Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, max. do 11.11.2013. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.7.2013 a žalovaný správní orgán v návaznosti na to dne 15.7.2013 v souladu s § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců vydal příkaz, kterým bylo zajištění žalobce ze dne 4.7.2013 ukončeno. Pokud je cizinec v souvislosti s jeho navrácením nejprve zajištěn podle zákona o Policii ČR a následně na toto zajištění kontinuálně naváže zajištění podle zákona o pobytu cizinců, počíná lhůta podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců běžet dnem prvotního omezení osobní svobody. Pokud správní orgán cizince před vydáním rozhodnutí o zajištění dle zákona o pobytu cizinců na osobní svobodě neomezil, je počátek doby zajištění shodný s nabytím právní moci rozhodnutí o zajištění, neboť je to okamžik, kdy je správní orgán právně a fakticky poprvé omezil na osobní svobodě. Skutečnost, že zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců předchází omezení osobní svobody realizovaný jiným správním orgánem podle jiného právního předpisu, či případně orgánem činným v trestním řízení je pro počítání doby zajištění irelevantní. V posuzovaném případě bylo zajištění ze dne 4.7.2013 ukončeno dne 15.7.2013 a rozhodujícím okamžikem pro běh lhůty bylo nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 25.7.2013, neboť tomuto rozhodnutí jiné omezení osobní svobody žalobce ze strany žalovaného správního orgánu bezprostředně nepředcházelo. Pokud žalovaný správní orgán dobu zajištění stanovenou žalobci v rozhodnutí o zajištění ze dne 25.7.2013 a napadeném rozhodnutí počítal od 25.7.2013 nevybočil z mezí správního uvážení, protože postupoval v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká zvážení alternativ zajištění, správní orgán vycházel z rozhodnutí o zajištění ze dne 4.7.2013 a ze dne 25.7.2013, ve kterých se touto otázkou podrobně zabýval. Uložení opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců považuje žalovaný správní orgán za nedostatečné, neboť žalobce před svým zajištěním neměl dostatek finančních prostředků pro pobyt, zdržoval se na nehlášené adrese a účelově podávanými žádostmi o mezinárodní ochranu dal jednoznačně najevo, že z území ČR vycestovat nehodlá. Žádné nové skutečnosti v době rozhodování o prodloužení zajištění nebyly žalovanému správnímu orgánu známy, což uvedl v žalobou napadeném rozhodnutí. Z rozhodnutí MV ČR ve věci mezinárodní ochrany ze dne 17.6.2013

vyplývá, že žalobce podal 3 žádosti o mezinárodní ochranu, první v roce 2009, kdy bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, následně podanou žalobu krajský soud odmítl. Následující dvě žádosti správní orgán zamítl jako nepřipustné, v pořadí čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 15.7.2013 v době zajištění a i tato byla odmítnuta pro nepřipustnost. Podal-li žalobce 4 žádosti o mezinárodní ochranu, z toho 3 v posledních dvou letech a všechny byly zamítnuty, poslední 3 pro nepřipustnost, správní orgán se důvodně domnívá, že byly pouze účelové, s cílem oddálit jeho navrácení do domovského státu. Ani nedostatek finančních prostředků mu nemohl zabránit ve vycestování z ČR, poněvadž mohl požádat o dobrovolnou repatriaci podle zákona o azylu, pokud hodlal skutečně vycestovat. Náklady s dobrovolným návratem nese MV ČR a o tomto byl opakovaně správním orgánem poučován. Tvzení žalobce o ochotě z ČR vycestovat je účelové. Okolnost, že má možnost bydlet v pronajatém bytě, na jeho zjevné neochotě z ČR vycestovat nic nemění. Pokud se týká nedostatečně zjištěného skutkového stavu v oblasti rodinného a soukromého života žalobce, do něhož mělo být nepřiměřeně zasaženo zajištěním, žalovaný správní orgán v rozhodování o prodloužení trvání doby zajištění posoudil žalobcem uvedené informace, které vyjádřil v protokolu dne 4.7.2013. Tam vypověděl mimo jiného, že má novou známost, se kterou by chtěl žít, ženu blíže neidentifikoval. Správní uvedený i předchozí vztah, který byl přerušen výkonem trestu nehodnotil jako dlouhodobý, s vytvořením skutečných rodinných vazeb. Cizinec si musel být vědom toho, že nedisponuje pobytovým oprávněním a v případě neúspěchu v řízení o mezinárodní ochraně bude muset z ČR vycestovat. Zajištění jakékoliv osoby je významný zásah do osobního života, v projednávaném případě ho nelze považovat za nepřiměřený. Mimo shora uvedených známostí žalobce tvrdil, že dva týdny bydlel u své sestry, z čehož však nelze dovodit užší vazbu či vzájemnou ekonomickou nebo jinou sociální závislost. Zdravotním stavem žalobce se z vlastní iniciativy žalovaný správní orgán nezabýval a ani nemusel, protože, pokud by došlo k vážnému zhoršení zdravotního stavu, které by vyžadovalo ukončení zajištění, byl by pracovníky zařízení o této skutečnosti neprodleně informován. Konečně ani ze zdravotní dokumentace nevyplývá, že by zdravotní stav byl vážný a vyžadoval ukončení zajištění. Pokud se týká námitky, která zpochybňuje realizovatelnost vycestování žalobce ovlivněná špatnou komunikací s úřady Guinejské republiky a nestabilní situací v této zemi, což mu nelze dávat k tíži, správní orgán pouze dodává, že důvodem zajištění bylo záměrné nevycestování z území ČR po ukončení řízení o mezinárodní ochraně v době stanovené výjezdním příkazem a jednáním dávajícím zřetelně najevo, že vycestovat nehodlá. Je povinností každého cizince mít po dobu pobytu v cizím státě platný cestovní doklad, který však žalobce neměl, a proto nemohlo být jeho navrácení realizováno bezprostředně po zajištění. Na průtahy v zajištění nemá vliv jen absence zastoupení Guinejské republiky v ČR či nestabilní situace v této zemi, ale přispívají k tomu žalobcem opakovaně podávané žádosti o mezinárodní ochranu, kdy po dobu azylového řízení nelze činit úkony k realizaci jeho vycestování z ČR. Z obsahu správního je zřejmé, že Ředitelství služby cizinecké policie aktivně činí potřebné kroky k obstarání náhradního cestovního dokladu, který umožní navrácení žalobce do jeho domovského státu a v současné době není známa informace, ze které by bylo patrné, že navrácení žalobce v době zajištění by nebylo realizovatelné. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu žaloby vyplývají k posouzení 4 žalobní námitky. A to, že doba zajištění byla stanovena v rozporu se zákonem, správní orgán nedostatečně zvážil alternativy zajištění,

nezohlednil rodinný a soukromý život žalobce, nezohlednil zdravotní stav žalobce a realizovatelnost jeho vycestování.

Pokud se týká podkladů pro vydání rozhodnutí mezi účastníky jsou nesporná data vydání rozhodnutí, podklady pro vydání rozhodnutí i skutková zjištění v průběhu správního řízení, a proto soud odkazuje v tomto na správní spis a soustředí se na posouzení žalobních námitek.

Pokud se týká žalobních námitek o nedostatečném zvážení alternativy k zajištění rodinného a soukromého života žalobce, zdravotního stavu žalobce a realizovatelnosti vycestování, soud se při posuzování v plném rozsahu shoduje s vyjádřením žalovaného k těmto žalobním námitkám a pouze dodává, že aplikace ust. § 123b zákona o pobytu cizinců není ani v případě rozhodování o prodloužení zajištění žalobce namístě, neboť jak vyplývá z obsahu správního spisu, žalobce v průběhu posledních let měl možnost vycestovat z území ČR v rámci repatriace po ukončení azylového řízení několikrát, což neučinil a naopak vědomě pobýval na území ČR bez povolení k pobytu. Pokud tvrdil, že nemá finanční prostředky na vycestování, o to více je namístě zajištění cizince, neboť v tom případě nemůže mít finanční prostředky ani na pobyt na území ČR a v tomto směru je nájemní smlouva na byt od 15.7.2013 čistě účelovým úkonem. Soud se dále ztotožňuje s posouzením zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, neboť má výrazné pochybnosti o soužití žalobce s přítelkyní, jejíž věk nezná a ani adresu bydliště, navíc tento vztah byl ukončen výkonem trestu odnětí svobody, ze kterého byl propuštěn dne 7.6.2013 a tvrzená nová známost od této doby není v žádném případě známost, která by mohla být do 4.7.2013 posuzována z pohledu dlouhodobého rodinného či soukromého života. Pokud se týká zdravotního stavu žalobce, s uvedenou námitkou se žalovaný vypořádal ve svém vyjádření, s nímž se soud plně ztotožňuje. K realizovatelnosti vycestování, k níž žalobce uvádí, že politická situace a zlé fungování úřadů v jeho zemi nemohou mu být na újmu a hlavním důvodem neustálého prodlužování jeho zajištění, soud naopak uvádí, že tato situace nemůže jít ani k tíži České republiky, zejména, jedná-li se o cizince, který se na jejím území vědomě pohybuje bez platného cestovního dokladu, dopouští se na jejím území trestné činnosti a odpýká si zde trestu odnětí svobody. Konečně pokud by žalobce měl v úmyslu vycestovat z ČR, měl tak možnost učinit po ukončení několika azylových řízení využitím návratu do Guinejské republiky na náklady České republiky.

Zůstává posoudit, zda byla doba zajištění stanovena v rozporu se zákonem a tudíž otázku, zda doba zjištění má být počítána od prvotního omezení na osobní svobody dne 4.7.2013 či až od nového rozhodnutí o zajištění od 25.7.2013. Výklad k této žalobní námitce, jak ji provedl správní orgán ve svém vyjádření odkazem na ust. § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 126a zákona o pobytu cizinců je logický a odpovídající skutkovému stavu v projednávané věci. Soud navíc doplňuje, že vztahem mezi zajištěním a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizincem zajištěným v režimu návratové směrnice se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 1 As 90/2011-124 ze dne 31.7.2013. Podle názoru soudu lze tam uvedený právní názor aplikovat i na projednávanou věc. Nejvyšší správní soud uvádí v tomto rozsudku v části „V.1 Přípustnost trvání zajištění podle zákona o pobytu cizinců v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany zajištěným cizincem

[16] Transpozice úpravy zajištění za účelem vyhoštění dle čl. 15 a násl. návratové směrnice je v českém právu obsažena v § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců. Důvody ukončení zajištění upravuje § 127 uvedeného zákona, jehož odst. 2 výslovně stanoví, že „[p]rohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu v průběhu zajištění není důvodem pro ukončení zajištění“ (ve znění účinném do 30. 4. 2013 stanovil, že „podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ nebylo důvodem pro ukončení zajištění). Jak však plyne z rozsudku Soudního dvora ve věci *A.*, návratová směrnice se nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o oprávněném prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany cizincem zajištěným v režimu návratové směrnice nicméně nemusí automaticky vést k ukončení jeho zajištění. Daná osoba může být za splnění určitých podmínek nově zajištěna, případně i ponechána ve stávajícím zajištění. Dle Soudního dvora je věcí vnitrostátního práva, aby stanovilo důvody, pro něž smí být takový žadatel nově zajištěn nebo ponechán v zajištění (musí se tak však dít „za plného respektování závazků vyplývajících z mezinárodního práva i z práva unijního“).

[17] Nyní je především úkolem českého zákonodárce, aby na výklad vyslovený Soudním dvorem ve věci *A.* reagoval přijetím nové zákonné úpravy. Do jisté míry se tak stalo již v předstihu, a to zákonem č. 103/2013 Sb., kterým s účinností od 1. 5. 2013 došlo (kromě jiného) k lepšímu provázání zajišťovacích institutů obsažených v zákoně o pobytu cizinců a v zákoně o azylu (tj. zajištění podle § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců a povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona o azylu). Pokud tak nyní cizinec, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne ministerstvo vnitra o jeho případné povinnosti setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování ve lhůtě 5 dnů (§ 46a odst. 2 zákona o azylu). Vydání takového rozhodnutí je zároveň důvodem k ukončení zajištění daného cizince v režimu zákona o pobytu cizinců [§ 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců].“

Z uvedeného rozhodující soud pro posouzení této žalobní námitky dovozuje, že vydáním rozhodnutí ze dne 11.7.2013 Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, max. však do 11.11.2013 se stalo důvodem k ukončení zajištění cizince v režimu zákona o pobytu cizinců ve smyslu ust. § 127 odst. 1 písm. f) a lhůta zanikla. O tom také žalovaný vydal dne 15.7.2013, tj. dnem právní moci rozhodnutí MV ČR ze dne 11.7.2013 příkaz. Novým rozhodnutím o zajištění žalobce ze dne 25.7.2013 počala běžet nová lhůta zajištění podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud správní orgán v napadeném rozhodnutí prodloužil dobu zajištění podle tohoto zákonného ustanovení o 90 dnů a v odůvodnění ji omezil do 19.1.2014 nedopustil se nezákonnosti ve stanovení doby prodloužení zajištění, ale rozhodl v souladu s ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek soudem, neshledal soud žádnou z nich důvodnou, a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová